

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év július hó 9. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. év március hó 26. napján kihirdetett 8.B.1356/2018/23. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetésbe helyesen az általa 2017. év október hó 7. napjától 2018. év június hó 30. napjáig előzetes fogvatartásban, 2018. év július hó 1. napjától 2019. év március hó 26. napjáig letartóztatásban töltött időt számítja be.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2019. év március hó 26. napján kihirdetett 8.B.1356/2018/23. számú ítéletével a vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata, (3) bekezdés], valamint bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége [Btk. 237. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 6 év szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra, valamint 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Döntött a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint az őrizetben és letartóztatásban töltött idő beszámításáról. Elrendelte a Budai Központi Kerületi Bíróság 1.B.XI.2279/2016/6. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a bűnjelekről, a vádlottól lefoglalt készpénz összegre nézve részben vagyonelkobzást, részben a jogosult részére történő kiadást rendelt el, illetve kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére kizárólag a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. a vádlott és védője a jogorvoslat lehetőségével nem élt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.890/2018/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az átiratban kifejtettek szerint az ügyészi fellebbezés tartamára tekintettel a Be. 590. § (3) bekezdése alapján a felülbírálat korlátozott. Az elsőfokú ítélet megalapozottsága álláspontja szerint a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján nem vizsgálható. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során nem vette figyelembe kellő mértékben a vádlott terhére az egészséget veszélyeztető bűncselekmény jelentős tárgyi súlyát, valamint az elkövetés idejének hosszú tartalmát. A bűnösségi körülmények alapján a bíróság eltúlzottan enyhe jogkövetkezményt alkalmazott, amikor a terhelttel szemben a törvényi büntetési tétel legkisebb tartamát kevéssel meghaladó fegyházbüntetést szabott ki, ezért annak a középértéket közelítő súlyosítását tartotta

szükségesnek a büntetési célok, elsősorban az egyéni megelőzés elérése érdekében. A főbüntetés súlyosítása mellett a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának megemelésére is indítványt tett. A közúti járművezetéstől eltiltást törvényesnek tartotta, annak mellőzését - álláspontja szerint - semmilyen különös méltánylást érdemlő ok nem teszi indokolttá. Az ítélet egyéb rendelkezéseit, köztük a korábbi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásáról, a feltételes szabadságra bocsátásról, a lefoglalás megszüntetéséről, illetve az elkobzásról és a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezéseket a törvényi előírásoknak megfelelőnek találta. Az elsőfokú ítélet 4. oldalának az 5. bekezdését annyiban tartotta pontosítandónak, hogy a büntetés esetleges végrehajtásának esetére történő utalás mellőzését látta szükségesnek a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására figyelemmel. Ezen túlmenően szükségesnek tartotta az ítélet rendelkező részében annak feltüntetését, hogy a vádlott 2019. március 26-ig volt letartóztatásban, azóta a bűnügyi felügyelet alatt áll.

A kifejtettek alapján a törvényszék ítéletének megváltoztatására, a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés tartamának a súlyosítására, a közügyektől eltiltás mértékének arányos felemelésére, a letartóztatás végső időpontjának 2019. március 26. napjában való meghatározására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését nem találta alaposnak.

Az ítéletábrla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a bejelentett fellebbezések milyen körben teszik lehetővé az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve azt megelőző eljárásának a felülbírálatát.

Mivel az elsőfokú ítélet ellen a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel jelentették be, a Be. 590. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság csak az ítéletnek a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését bírálta felül. Az 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az első bíróság ítéletének megalapozottságát, a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja szerint azonban a másodfokú bíróság a (3) bekezdésben meghatározott esetben az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést. Erre tekintettel a másodfokú bíróság megállapítja, hogy a vádlottól lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyagtartalma mintegy négyszeresen haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát.

A szóban forgó ügyben a másodfokú felülbírálat egyebekben - annak korlátozott jellege miatt - nem terjedhetett ki az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a tényállás helyességének, hiánytalan voltának vizsgálatára, hiszen a másodfokú bíróság határozatát az egyéb részében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra kell hogy alapítsa. Így nem volt felülvizsgálható a vádlott bűnösségének kérdése, illetve - az előbbi pontosításra tekintettel - a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése. A másodfokú felülbírálat tehát kizárólag a büntetés kiszabásának a felülvizsgálatára, illetve az eljárási szabályok betartásának vizsgálatára korlátozódhat.

Az elsőfokú iratok tartalma alapján megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben tárgyalást tartott, mivel a vádlott az előkészítő ülésen bűnösségét mindössze részben ismerte el; a bódult állapotban történő járművezetést elismerte, ellenben a kábítószer-kereskedelem tekintetében bűnösséget átfogó beismerő vallomást nem tett.

A törvényszék a tárgyalás kitűzésére és a tárgyalás tartására vonatkozó eljárási szabályok

betartásával járt el. Orvos szakértői véleményt szerzett be annak a kérdésnek a tisztázására, hogy a vádlott 2017. október 7-én 12 óra 50 perc körüli időben bódult állapotban vezette-e a személygépkocsiját. Majd a tárgyaláson a vádlott és az indítványozott tanúk kihallgatását követően hozott ítéletet.

Megállapítható tehát, hogy az elsőfokú bíróság eljárását perrendszerűen folytatta le.

A másodfokú bíróság az alkalmazott szankcióra és egyéb intézkedésre korlátozódó felülbírálat körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabását befolyásoló valamennyi, a vádlott javára és terhére figyelembe vehető bűnösségi körülményt feltárta, amelynek súlyát is megfelelően értékelte. Az egymással halmazatban álló kettő bűncselekmény közül kétségtelenül a kábítószer-kereskedelem volt a meghatározó jelentőségű, amelynek súlyosságát hűen tükrözi az 5 évtől 20 évig terjedő vagy akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel való fenyegetettség. Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlott esetében a személyi körülményeit figyelembe véve nem indokolt a törvény teljes szigorának alkalmazása, ennek megfelelően nem tévedett, amikor az alsó határhoz közelítő tartamú szabadságvesztéssel is elérhetőnek találta a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célokat. A vádlottal szemben kiszabott 6 év szabadságvesztés büntetés kellően tükrözi a cselekmény konkrét társadalomra veszélyességét, e büntetés arányban áll a vádlott terhére rótt jelentős mennyiség alsó határát négyszeresen meghaladó kábítószer mennyiségével is.

A Fellebbviteli Főügyészség átiratában két körülmény, az egészséget veszélyeztető bűncselekmény jelentős tárgyi súlya, valamint az elkövetés idejének hosszú tartama miatt tartotta indokoltnak az első fokon kiszabott fegyházbüntetés és közügyektől eltiltás súlyosítását. A cselekmény jelentős tárgyi súlya önálló, a büntetés mértékét befolyásoló körülményként nem vehető figyelembe, hiszen adott bűncselekmény társadalomra veszélyességét, azaz tárgyi súlyát a törvényalkotó a büntetési tételkeret meghatározásában kifejezésre juttatta. A másik, az ügyészség által megjelölt körülmény, az elkövetés idejének hosszú tartama kapcsán az rögzíthető, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlott a cselekményt 2016. évtől kezdődően 2017. októberi elfogásáig valósította meg. Nem szerepel ugyanakkor a tényállásban a cselekmény kezdő időpontjának pontos, akár hónapra történő meghatározása, így a kezdő időpont akár december hónap is lehetett, ami az elkövetési időszakot 10 hónapot átölelő időtartamra rövidíti. Ez az időtartam nem olyan hosszúságú, ami az első fokon kiszabott büntetés lényeges súlyosítását indokolná még abban az esetben sem, hogy a terhelnél, illetve lakásán a jelentős mennyiség alsó határát mintegy négyszeresen meghaladó tiszta hatóanyag tartalmú kábítószerrel találtak meg, és foglaltak le.

A Be. 605. § (2) bekezdése szerint ha a másodfokú bíróság a tényállást nem egészítette ki, illetve nem helyesbítette, az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeret között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye. A vizsgált ügyben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítésére, helyesbítésére nem került sor, így a másodfokú bíróság az idézett törvényi előírás alapján a büntetés kisebb megváltoztatásának elkerülése miatt sem látott indokot a büntetés számottevő súlyosítására.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 4. oldalának 5. bekezdésében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségét oly módon jelölte meg, hogy a "büntetés esetleges végrehajtása esetére" kifejezést használta. Figyelemmel arra, hogy a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés került kiszabásra, így "a büntetés esetleges végrehajtása esetére" megjelölést a másodfokú bíróság mellőzte.

Az előzetes fogva tartás beszámítására vonatkozó elsőfokú rendelkezés pontatlan volt. A

törvényszék ítéletének rendelkező részben mindössze azt tüntette fel, hogy a vádlott 2017. október 7-től 2017. október 9-ig őrizetben volt, azóta előzetes letartóztatásban van, az azonban nem tűnik ki a beszámítást foganatosító rendelkezéséből, hogy a vádlott meddig volt előzetes letartóztatásban, majd letartóztatásban. Az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetését követően, 2019. március 26-án a vádlott bűnügyi felügyeletét rendelte el. Ezeket az adatokat figyelembe véve a másodfokú bíróság akként pontosította a vádlott tekintetében a beszámításra vonatkozó rendelkezést, hogy a 2017. év október hó 7. napjától 2018. év június hó 30. napjáig előzetes fogvatartásban, 2018. év július hó 1. napjától 2019. év március hó 26. napjáig letartóztatásban töltött idő beszámításáról határozott.

Az elsőfokú bíróság mindenben a Btk. előírásai, és az annak megfelelő bírói gyakorlat szerint rendelkezett a vádlottal szemben a közúti járművezetéstől eltiltásról, a korábbi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés elrendeléséről, a vagyoneklkobzásról, valamint a bűnjelekről.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 8.B.1356/2018/23. számú ítéletét az előzetes fogva tartásban, illetve letartóztatásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés pontosításával a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróságéval, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

A másodfokú bíróság felhívja a vádlott figyelmét, hogy a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 87. § (1) bekezdésére figyelemmel az elítéltet a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből ki kell zárni, ha a határozott ideig tartó szabadságvesztés letöltését önhibájából határidőben nem kezdi meg.

Budapest, 2019. év július hó 9. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	. Halász Etelka s.k.	. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2019. év március hó 26. napján kihirdetett 8.B.1356/2018/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.115/2019/3. számú ítélete folytán a vádlott vonatkozásában a 2019. év július hó 9. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év július hó 9. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke